

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: *Endrödi Béla*

Cím: *Örök Dunapart*

Forrás: *Nemzeti Ujság*

Bp. (Hely) *1942 jul. 19* (Idő) (Köt. v. füz.) (Oldal)

Osztályozás

Tárgy *308*

Hely

Idő *"194"*

Személy

Helyezés

16 Örök Dunapart

irta: ENDRÖDI BÉLA

Különös város ez a Budapest. Szeszélyesebb, mint a legszebb nő, sőt kegyenceket tart. Ha ma divatba hoz egy városrészt, holnap már elejti. Végül akár így, akár úgy, az indokolással mindig adós marad.

Ezek a megállapítások úgy jutottak az eszembe, hogy a napokban egyik este végigmentem a dunaparti korzón. Négy cigánybanda is muzsikál az éttermi terraszokon, a pincérek haptákban állnak, ragyog és tarkállik a sok habfehér és virágos abrosz, szelíden suhognak a „Hangli” öreg fái és piros és sárga ünneplőbe öltözve hívogatják a sétálót néhai Buchwald bácsi karosszékei. Minden friss, barátságos, csupa szín, csupa életrevalóság és mégis — minden kong az ürességtől.

Ugyanakkor egy évvel ezelőtt délutántól éjjelig nem lehetett egyetlen üres asztalt, üres széket sem kapni azon a majdnem egymásbafolyó, gigantikus kávéházi terrazon, ami ott könyököl ki a Dunára Petőfi szobrától Eötvös Józseféig.

Mi indokolja az életnek ezt a menekülését a gyönyörű Duna mellől? A budapesti part legszebb része a korzó, a maga nemében egyedülálló az egész világon s bár nem annyi hagyománnyal ékes, mint például a velencei Márkus-tér, mégis méltó versenytársa szépségben és hangulatban. És mégis bármilyen szép és

hangulatos: ma üres.

Évekkel ezelőtt ugyanígy megsirattuk a Városligetet, amelyet a Margitsziget divatbajötte lökött le trónusáról. Évekig haldokolt aztán a Liget és vele a Zserbó kis tündérpalotája, utóbbi bármennyire is kelletve magát — még haldoklásában is — édességeivel, finomságaival. Ki hitte volna, hogy kimulik végképp? És ki hitte volna, hogy a kertészeti szépségekben szinte páratlanul gazdag Városliget behal abba, hogy a gyors közlekedési lehetőségek tulközöl hozták a városhoz. Nem jelentett kirándulást többé, tehát elejtették. A Sziget, az mégis némi távolságban maradt még, tehát inkább odaigyekezünk, őt ostromoltuk. Talán azért is, mert egy árnyalattal elérhetlenebb volt és zárkózottabb, mint az Aréna-uton tuli vidék. Viszont a dunaparti korzóról joggal gondoltuk, hogy örökéletű és hogy ez a városrész nincs divatszeszélynek alávetve. Hiszen megszoktuk, hogy a Belváros kellős közepétől tíz lépésnyire ott zúg és dalol a Duna árja, annyi bájjal és szépséggel árasztva el a parti sétányt, hogy a korzó valósággal öröklakásul szolgált mindig a pestieknek. Oda tölték ki őket csecsemőkorukban babakocsin tavaszi sütkérezésre, ott sétáltak, mint ifju szerelmesek, később ott sétáltatták ők is

a gyermekeiket és végül ott bucsuzkodtak az élettől mélabús szeptemberi verőfényben hetvenéves korukban. Bölcsőtől a sirig tartott a korzó.

Korunk gazdag meglepetésekben, tehát ma nincs így. Délelőttönként még csak kisettenkedik néhány napimádó a korzóra és az ég tüzes vándora felé billentve fejét, kinyújtózik a karosszékekben, vagy a kávéházi asztal mellett. De aztán? Eztán bizony csend hever a parton és üresség.

Valamikor külön menetrendje volt a korzónak. Kora reggel hajlottkoru bankdirektorok csoszogtak végig rajta, akik már a Rudas gyógyforrásától jöttek s utána itt költöttek el a karlsbadi reggelit. A bus bankárok nyomán tíz óra felé felvonultak a babakocsik, amelyekben öklöbészorított kezekkel aludtak a pufók apróságok. Ezzel egyidőben kis gyerekek és kiskutyák karavánja lepte el a Dunapartot, majd dél felé megjelentek a sétálók, később a fiatalok és szerelmesek, akik itt adtak egymásnak boldog találkozót. Két óra felé felváltották az előbbieket az ebédlők, majd a feketekávézók. Ekkor szunyókált egyet a korzó, de aztán felébredt arra a rettentő kanálcsörömpölésre, ami a kávéházi terraszokról hangzott az ott uzsonázó százak és százak jóvoltából. Ekkor már teljes pompájában bontakozott ki a korzó és zengett, lángolt éjjelig, mikor is a Dunapalota és a Hungária szakácsai rövid levegőzésre indultak a parton, mert a konyha-tűz már kialudt. A fehér szakácsföveges, fehér ruhás legények, mint éjjéli kísértetek lengtek végig

a korzón, amely még pislogott egyetlen-kettőt, majd elaludt végképp.

Ma korábbi záróra szerint él és a fenti menetrend régen nem érvényes. Nem szabad azonban közömbösen elsétálni városunk egyik legnagyobb értékének betegágya mellett, sőt a legtudósabb orvosokat kell odacsóditeni, hogy keltsék életre a gyengélkedőt. Maradjunk hűek a Dunaparthoz és szerezzük vissza régi becsületét. Megérdemli. A Duna állandó, legszebb és legkedvesebb vendége a fővárosnak. Budapest szívéen ömlenek keresztül kék hullámai, de mi az utóbbi időben kutyába se vesszük. Pedig olyan szép, hogy soha nem unhatja meg senki és amint a forró esteiken megsimogatja hús sóhajtásával a partján pihenőket: így simogatni csak ő tud. Ez a leheletszerű érintés a víz párájából, a nap fényéből és az ég kékjéből született.

Hát szabad hátat fordítanunk az örök Dunapartnak?